zákonem ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. z., který v § 23 povoluje k dobytí jich exekuci politickou a správní úřady jsou příslušnými k rozhodování o nárocích na poplatky štolní.

Z toho patrno, že jde o nárok zakládající se v právu veřejném. Tomu není na odpor ani stěžovatelem citované ustanovení § 55. zák. ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. z., neboť odstavec 2. výslovně praví, že rozhodování soudům přísluší jen tehdy, jde-li o otázku vlastnickou nebo o otázku soukromoprávní vůbec. A na jiné požitky z beneficia plynoucí zmíněný rušební čin vůbec vlivu míti nemohl.

Jest sice pravdou, že podle kanonického práva beneficiát nabývá uvedením v obročí držení beneficia, a že k ochraně držby té, jakož i k ochraně práva užívání veškerých požitků s beneficiem a s úřadem spojených mu slouží všeobecné soukromoprávní ochrané prostředky držby; avšak on není odkázán pouze na tuto ochranu, poněvadž mu skýtá daleko účinější ochranu představený církevní úřad veřejnoprávní cestou administrativní. Tato povaha držby práva užívacího, čili správně řečeno práva beneficia, byla sice beneficiátům přiznána právem kanonickým, které zejména uznává držení církevních úřadů, to však neuznává právo státní, které v § 38. zák. ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. z. výslovně uvádí, že o soukromoprávních poměrech rozhoduje všeobecný občanský zákoník a že tudíž uznává a chrání jen takovou držbu, kterou občanský zákoník za držbu skutečně uznává.

Rozhodnutí krajského soudu v Olomouci ze 16. března 1921, R. I. 91/21/16.

Dr. Richard Fischer.

Nevědomost o zvykovém právu, jež se na základě honebního řádu ze dne 28. února 1786 vytvořilo v ten smysl, že v cizím revíru nikdo škodnou zvěř okupovati nesmí, zakládá omyl vylučující zlý úmysl obžalovaného dle § 2 lit. e tr. z.

St. zast. v Č. B. podalo proti T. G. obžalobu pro zločin krádeže podle §§ 171 a 173 tr. z. spáchaný tím, že si bezprávně přisvojil kožešinu z lišky, která byla při honu na lišky, konaném v únoru 1920 na velkostatku L. postřelena, v revíru zašla a obžalovaným byla nalezena.

Soud nalézací sprostil obžalovaného podle § 259 č. 3 tr. ř. obžaloby s odůvodněním, že lišku, jako škodnou, může každý zastřeliti, při čemž majitel honitby nemá nesporné právo na

vydání zastřeleného dravce, a že mimo to věří obžalovanému, že byl pevně přesvědčen, že si může lišku jako škodnou každý přivlastniti, a v tomto nesprávném výkladu honebních předpisů shledává skutkový omyl na straně obžalovaného, vylučující trestnost podle § 2 lit. c) tr. z.

Stát. zast. ve zmateční stížnosti potírá náhledy prvního soudu jako právně mylné důvody zmatečnosti podle č. 9 a), b) § 281 tr. ř. A to právem. Honební zákon nyní platný nemá o okupačním právu žádného ustanovení. Nutno jíti zpět k starším předpisům. § 3 honebního řádu ze dne 28. února 1786, do roku 1866 i u nás platného, ustanovuje sice výslovně, že černou zvěř (mimo oboru), jakož i vlky, lišky a jinou škodnou dravou zvěř může zastřeliti každý v kterékoliv roční době. Avšak § 1 téhož řádu vyhrazuje právo okupační všeliké zvěře, af užitečné či škodlivé v honebním okrsku se nalézající, jakož i výhradné právo hájení zvěře majiteli honitby. Toto výhradní právo majitele honitby, nakládati výlučně veškerou zvěří, jest omezeno výjimkou ustanovenou v § 3 z toho důvodu, aby se v zájmu bezpečnosti tělesné i majetkové zabránilo přílišnému rozmnožení škodné zvěře. Poněvadž všecky výjimky dlužno vykládati restriktivně, nelze rozšiřovati právo škodnou zvěř zabíti či postřeliti, příslušející každému, na oprávnění takovou zvěř si přivlastniti, nebo snad hony na ni pořádati v úmyslu, nabýti ji za vlastní. Z toho vyplývá, že třetím osobám nepřísluší právo okupační ke zvěři škodné, tím méně, že v §§ 19 a 20 honebního řádu zakazuje se třetím osobám přisvojiti si zvěř jakéhokoliv druhu a přisvojení takové prohlašuje se za krádež (rozh. č. 553, 1602).

Pokud jde o domnělý omyl obžalovaného, nutno zjistiti, zdali obžalovaný věděl o zvykovém právu, jež se na základě honebního řádu ze dne 28. února 1786 vytvořilo v ten smysl, že v cizím revíru nikdo škodnou zvěř okupovati nesmí — nebo zdali o tomto zvykovém právu nevěděl.

Nevěděl-li o něm, byl by to omyl ve skutečnostech, jenž by zlý úmysl obžalovaného podle § 2 lit. c) tr. z. vylučoval a tedy čin mu za vinu kladený činil beztrestným. —

Ježto toto zjištění v rozsudku nalézacího soudu schází, bylo zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak shora uvedeno. —

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. prosince 1920, č. j. Kr I 584/20-4. *Dr. Trnka.*